

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/58/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6811010608
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2012:6811010608.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Slavojka Sendeckého, na verejnom zasadnutí dňa 13. júna 2012 prejednal odvolania obžalovaných J. L., F. S. a C. R. proti rozsudku Okresného súdu v Revúcej zo 16.04.2012, sp.zn. 7T 69/2011 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaných J. L., F. S. a C. R. **z a m i e t a.**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa boli obžalovaní J. L., F. S. a C. R. uznaní za vinných zo spolupáchateľstva obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 20 Tr. zák., § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 3 písm. a) Tr. zák. a zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1,2 písm. a), c), ods. 3 písm. a) Tr. zák. taktiež formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., ktoré zločiny boli spáchané v jednočinnom súbahu.

Predmetnej trestnej činnosti sa mali dopustiť tak, že 6. júla 2011, po predchádzajúcom požívaní alkoholických nápojov v obci K., v okrese K., sa dohodli, že pôjdu do K. za známym J. L. vypožičať si peniaze, a tak v čase okolo 20.00 hod. sa v stave ťažkého stupňa opitosti dostavili pred bytový dom na ulici E. L. s popisným číslom XXXX/XX v K., kde im na zazvonenie otvoril vchodové dvere do bytového domu Z. H., nar. XX. H. XXXX, trvalým bydliskom v tomto bytovom dome na 1. poschodí v byte č. X, ktorý ich už čakal sediac na stoličke pri otvorených dverách bytu, pričom J. L. od neho žiadal požičať peniaze, čo mu však odmietol, následne J. L. sotil Z. H. do chodby bytu, ktorý spadol zo stoličky a J. L. a F. S. vošli do bytu a zatvorili za sebou dvere, pričom C. R. ostal stáť pred dverami bytu. V byte J. L. opäť žiadal od Z. H. ležiaceho na zemi chodby bytu, aby mu požičal peniaze, pričom v tom čase na zaklopanie vošiel do bytu aj C. R., ktorého tam vpustil F. S., následne J. L. a F. S. zviazali Z. H. ruky za chrbtom, k čomu im dopomohol C. R. tým, že im podal kovový drôt, následne mu C. R. zaviazal okolo úst nejakú handru, aby nekričal, pričom tú mu neskôr F. S. stiahol a rozviazal a J. L. naďalej pýtal od Z. H., kde má peniaze, na čo mu odpovedal, že má v byte 10,- Eur, nech si ich zoberú a idú preč. Obvinení potom nechali Z. H. ležať so zviazanými rukami za chrbtom, na zemi v chodbe bytu a prehľadávali byt za účelom nájdenia peňazí, resp. iných cenných vecí, pričom J. L. a C. R. prehľadávali byt v rukaviciach, ktoré tam našli a z bytu odcudzili 60,- Eur, ktoré našiel J. L. a ktoré si neskôr rozdelili rovnakým dielom po 20,- Eur, najmenej 10 fliaš a alkoholom rôznych značiek, ktoré odniesli v dvoch taškách a neskôr ich spotrebovali a C. R. aj vodu po holení zn. Diplomat a dva kusy mobilných telefónov zn. Nokia 1600 a Samsung SGH X680, čím spôsobili Z. H. povrchové pruhovité kožné odreniny rúk nad zápästiami, kožné odreniny na laktloch, pravom a ľavom kolene, krvné podliatiny na pravom a ľavom kolene a na ľavej zadovonkajšej ploche dolných 2/3 chrbta, krvné výrony v koži na prednej ploche horných 2/3 predlaktí nad zviazaním drôtom a smrť, ku ktorej došlo 6. júla 2011 v čase okolo 23.00 hod., ktorá bola dôsledkom toho, že ho obvinení nechali ležať na zemi v chodbe bytu na chrbte so zviazanými rukami a ktorá nastala v dôsledku zlyhania chronicky chorobne poškodeného srdca, po prežití stresovej záťažovej situácie po napadnutí obvinenými H. H., nar. X. O. XXXX, trvale bytom v K., na ulici Y. č. XXX/XX, škodu spôsobenú

odcudzením vecí vo výške 152,36,- Eur a škodu, ktorú vynaložila v súvislosti s obstaraním pohrebu Z. H. vo výške 1.352,02,- Eur.

Za to boli odsúdení všetci traja obžalovaní na nepodmienečné tresty odňatia slobody podľa § 188 ods. 3 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., u obžalovaných L. a S. aj podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. za použitia § 36 písm. l) a § 37 písm. h), m) Tr. zák., a to obžalovaný J. L. vo výmere 12 rokov, obžalovaný F. S. vo výmere 11 rokov a 8 mesiacov a obžalovaný R. vo výmere 11 rokov. Všetci traja obžalovaní boli na výkon trestu zaradení do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia v zmysle § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. a všetkým trom obžalovaným bol uložený ochranný dohľad vo výmere 18 mesiacov podľa § 76 ods. 1 Tr. zák.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovaným uložená povinnosť spoločne nerozdielne nahradiť poškodenej H. H. škodu v sume 1.504,38,- Eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podali všetci traja obžalovaní odvolania, pritom odvolania obžalovaného L. a R. smerovali len do výroku o treste, resp. aj s požiadavkou zaradenia pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Obžalovaný S. napadol rozsudok okresného súdu vo výroku o vine aj treste.

Pokiaľ ide o odvolania obžalovaných L. a R., už bolo konštatované, že ich odvolania smerujú do výroku o treste a zaradenia pre výkon trestu do miernejšie stráženeho zariadenia. Obžalovaný L. vyslovil názor, že neboli dostatočne zhodnotené poľahčujúce okolnosti v tom smere, že sa priznal ku všetkým skutkom, cíti sa byť vinným, spáchanie trestnej činnosti oľutoval, aktívne spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, je ochotný nahradiť škodu poškodenej strane v celom rozsahu a prejavuje úprimnú a účinnú snahu po náprave. Okrem toho súd prvého stupňa pri ukladaní trestu neprihliadol k poľahčujúcej okolnosti v zmysle ust. § 36 písm. n) Tr. zák., pretože dobrovoľne označil spolupáchateľov skutku, a to C. R. a F. S. a práve obžalovaného S. aktívne napomáhal usvedčiť a objasniť mieru jeho účasti na spáchaní predmetných skutkov už v prípravnom konaní a tiež pri konfrontáciách v rámci prípravného konania. V budúcnosti chce viesť riadny život, nedopustí sa žiadnej trestnej činnosti a nezákonnosť svojho konania si si v plnej miere uvedomuje. Uložený trest vo výmere 12 rokov je neprimeraný a nie je v súlade so zásadami a účelom ukladania trestov, nebude napĺňať funkciu účinnej ochrany spoločnosti ani funkcií individuálnej prevencie.

V tomto rozsahu odôvodnil odvolanie aj obžalovaný R., s dôrazom na splnenie podmienky pre aplikáciu ust. § 36 písm. n) Tr. zák. pri ukladaní trestu a ostatné poľahčujúce okolnosti, priznanie, oľutovanie trestnej činnosti, usvedčovanie spoluobžalovaného, hlavne obžalovaného S., pričom spoluprácou s orgánmi činnými v trestnom konaní. Rovnako zaradenie na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s maximálnym stupňom stráženia považuje za príliš prísne, podľa jeho názoru mohol prvostupňový súd aplikovať ust. § 48 ods. 4 Tr. zák., ktoré mu umožňuje zaradiť ho na výkon trestu aj do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný F. S. podal odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia vecí súdu prvého stupňa na nové prejedanie a rozhodnutie, podľa jeho názoru súd prvého stupňa vychádzal z nesprávnych skutkových zistení pri rozhodovaní aj o treste, nesprávne bol skutok posúdený, pritom poukázal v ďalšom na záverečnú reč obhajcu na hlavnom pojednávaní 16.04.2012 s tým, že podrobnejšie odôvodní odvolanie po tom, čo sa oboznámi s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa, pritom dodatočne toto odvolanie bližšie odôvodnené nebolo.

Krajský súd na základe odvolaní odvolateľov preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým smerovali odvolania odvolateľov, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, zvlášť u obžalovaného F. S., ktorý napadol rozsudok v celom rozsahu. V rámci preskúmania veci v takomto rozsahu odvolací súd zistil, že odvolania odvolateľov nie sú dôvodné.

V úvode treba konštatovať, že súd prvého stupňa na začiatku hlavného pojednávania prijal podľa § 257 ods. 6 Tr. por. vyhlásenia obžalovaných L. a R., ktorí uznali svoju vinu a následne dokazovanie o vine v tomto smere nevykonával. Samozrejme, že takémuto dokazovaniu sa úplne súd prvého stupňa nevyhol, pretože obžalovaný F. S. popieral aj na hlavnom pojednávaní spáchanie predmetnej trestnej činnosti,

podľa jeho názoru spoluobžalovaní nevytvorili pravdu vo vzťahu k nemu, v rozsahu podieľania sa na trestnej činnosti tak, ako to nakoniec bolo aj ustanovené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Na jednej strane sa priznáva k tomu, že v čase spáchania skutku bol v byte poškodeného s obžalovanými L. a R., teda v byte, kde býval poškodený H., ale on sa nedopustil žiadneho fyzického útoku voči poškodenému, on sám bol prekvapený, čo spáchal vo vzťahu k poškodenému obžalovaný L.. On sám bol do značnej miery opitý v čase tohto skutku, nevedel si možných následky tohto konania. On v byte poškodeného len prezeral kuchynskú linku, ale nič z nej nezobral a pri odchode z bytu chcel rozviazať pána H., teda poškodeného, ale L. mu to nedovolil a vyhodil ho z bytu, do ktorého sa nemohol vrátiť, lebo z vonku dverí bola guľa. Bol to obžalovaný L., ktorý ho pred dverami bytu chytil za krk a zobral ho so sebou dovnútra a zavrel za nimi dvere, on z bytu potom nevyšiel, lebo si myslel, že pán H. L. požičia peniaze, za ktorým účelom išli do tohto bytu. Pomoc neprivilal, lebo dostal strach a bál sa, že by mal problémy so zákonom. Následne vpustili do bytu aj R., pritom poškodený H. bol už na zemi, keď došiel do bytu R., na zem ho zvalil L. a L. žiadal jeho a R., aby pánovi H. vykrútili ruky, čo on odmietal urobiť s tým, že nechce mať s trestom nič spoločné. Prehľadával preto byt, ale tiež len na podnet L.. Obžalovaný R. zaviazal pánovi H. ústa, ktorú šatku, resp. handru on dal pánovi H. dole z úst, nie preto, že by mu to kázal L., ako to on tvrdí, ale z vlastného rozhodnutia. Pripustil, že mohol dať L. drôt na zviazanie poškodeného, ale on ho nezväzoval, tento drôt chcel dať dole z rúk poškodenému pri odchode, ale mu to L. nedovolil.

Z bytu poškodeného H. vzal len jednu tašku s alkoholom, ktorú spoločne všetci traja naplnili a pri odchode z bytu kázal L. skontrolovať pána H. na hrudi, či žije, pritom L. mu povedal, že ešte žije, pritom sám počul, že poškodený chrčí.

Odvolací súd už zo samotnej výpovede obžalovaného S. musí konštatovať, že už týmito konaním obžalovaného F. S., ako sám priznal a popísal vo svojich výpovediach, boli naplnené znaky skutkových podstát obidvoch zločinov, pre ktoré bol obžalovaný so spoluobžalovanými uznaný za vinného v zmysle napadnutého rozsudku. Na druhej strane však treba konštatovať, že jeho spoluobžalovaní v prípravnom konaní vo svojich výpovediach, vrátane pri konfrontáciách, jednoznačne zhodne popisovali priebeh predmetného skutku tak, ako bol ustálený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku a predtým aj v obžalobe okresného prokurátora. Tieto výpovede obžalovaných sú v súlade aj s ostatnými dôkazmi, ktoré boli vo veci vykonané, hoci ide o nepriame dôkazy vo forme listinnej alebo aj vo forme znaleckých posudkov ohľadom mechanizmu vzniku zranenia a príčinnej súvislosti konania obžalovaných s následkami vo forme úmrtia poškodeného Z. H.. Znalci pritom jednoznačne zotrvali na stanovisku, že k následkom smrti poškodeného došlo v dôsledku napadnutia poškodeného inými osobami, čím sa narušila činnosť chronicky chorobne poškodeného srdca, čo viedlo k jeho zlyhaniu a následnej smrti poškodeného krátko po incidente. Okrem toho vonkajšie zranenia tiež zodpovedajú obsahu skutku a konania obžalovaných tak, ako ich popísali práve obžalovaní L. a R., čiastočne aj obžalovaný S., len s tou výnimkou, že on sa na vzniku týchto zranení nemohol podieľať, pretože žiadnym spôsobom na poškodeného fyzicky neútočil.

V ostatných častiach odvolací súd poukazuje na podrobnejší popis jednotlivých dôkazov, ich hodnotenie a závery, ktoré si odvolací súd osvojil, stotožňuje sa s nimi, a preto v ďalšom na ne iba poukazuje.

Vo veci boli vykonané aj znalecké dokazovanie ohľadom psychického zdravotného stavu obžalovaných, rovnako bol vypracovaný psychologický posudok, pritom u obžalovaných neboli zistené žiadne ochorenia alebo stavy v zmysle choroby, ktoré by ovplyvňovali rozpoznávaciu alebo ovládaciu schopnosť obžalovaných v čase spáchania predmetného skutku, s výnimkou požitých alkoholických nápojov, do tohto stavu sa však obžalovaní privodili dobrovoľne a sami, dokazovaním bolo zistené, že všetci traja obžalovaní sa v čase skutku nachádzali v stave ťažkého stupňa opilsti.

Vychádzajúc z týchto dôkazov krajský súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní v záujme ustálenia skutočného stavu veci všetky dostupné dôkazné prostriedky, pri plnom rešpektovaní všetkých základných zásad trestného konania pri vykonávaní dôkazov a v dôvodovej časti písomného vyhotovenia vysvetlil v súlade s ust. § 168 ods. 3 Tr. por., ktoré skutočnosti mal za preukázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové a právne zistenia a akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne. Takýto súhrn dôkazov bol vyhodnotený prvostupňovým súdom v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. na základe zásad správneho myslenia a vnútorného presvedčenia a tieto dôkazy a tento postup hodnotenia dôkazov vedie aj odvolací súd k záveru, že

všetci traja obžalovaní sú páchatelmi predmetného skutku a trestných činov v zmysle výrokovkej časti napadnutého rozsudku, teda vrátane obžalovaného S., ktorý napádal okrem výroku o treste aj výrok o vine, resp. právne posúdenie predmetného skutku.

Odvolaací súd nezistil pochybenie ani vo výroku o treste u jednotlivých obžalovaných, pretože pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky významné skutočnosti, dôležité pre rozhodnutie o druhu a výmere trestu v zmysle ust. § 34 ods. 1,4 Tr. zák., diferencovane bral v úvahu mieru zavinenia jednotlivých obžalovaných, ich osoby, predchádzajúcu kriminálnu minulosť, spáchanie dvoch zločinov, teda celkový spôsob života obžalovaných v minulosti. Bral pritom v úvahu, že majú sklony k páchaniu násilnej a majetkovej trestnej činnosti všetci obžalovaní. Predchádzajúce tresty u obžalovaných nespĺnili zákonom sledovaný účel, napriek tomu sa dopúšťali postupne závažnej trestnej činnosti, až došlo k teraz prejednávanému k obzvlášť závažnému konaniu, s nenapraviteľnými následkami vo forme úmrtia poškodeného v zákonom chránenom prostredí svojho bytu. Diferencovane súd prihliadol aj k poľahčujúcim a priťažujúcim okolnostiam u jednotlivých obžalovaných, ktoré boli u obžalovaného R. v rovnováhe, naproti tomu u obžalovaných L. a S. prevažovali priťažujúce okolnosti, preto bolo u nich aplikované ust. § 38 ods. 4 Tr. zák., smerujúce k zvýšeniu trestnej sadzby o jednu tretinu. U obžalovaného L. však značnú úlohu zohrala skutočnosť, že predmetnej trestnej činnosti sa dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia pre inú majetkovú trestnú činnosť, pre ktorú bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Praha 9. U obžalovaného R. nemohol prehliadnuť skutočnosti, že v minulosti bol dvakrát súdne potrestaný pre násilnú trestnú činnosť, pritom v jednom prípade to bol aj trestný čin lúpeže. Naproti tomu mu výrazne poľahčovala hlavne okolnosť, že spáchal skutok vo veku blízkeho veku mladistvého.

Odvolaací súd nezistil v napadnutom rozsudku pri hodnotení významných okolností pre uloženie trestu žiadne pochybenie, teda ani vo forme uznania poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, aj v odvolaní uvádzané námietky aplikácie ust. § 36 písm. n) Tr. zák., boli dostatočne zhodnotené pri ostatných poľahčujúcich okolnostiach u všetkých obžalovaných.

Vychádzajúc z týchto skutočností dospel krajský súd k záveru, že uložené diferencované tresty u jednotlivých obžalovaných zodpovedajú stavu vecí a zákonu, pritom ide o tresty nevyhnutné pre splnenie aj účelu individuálnej a generálnej prevencie.

Všetci traja obžalovaní boli správne pre výkon trestu odňatia slobody zaradení zo zákonných dôvodov § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, pritom hlavne kriminálna minulosť a závažnosť spáchanej trestnej činnosti, predpoklady nápravy obžalovaných neodôvodňujú pre postup v zmysle § 48 ods. 4 Tr. zák. a ich zaradenia do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaným bolo taktiež zákonne z obligatórnych dôvodov ust. § 76 ods. 1 Tr. zák. uložený ochranný dohľad na primeranú dobu, ktorý má splniť účel dohľadu nad obžalovanými po vykonaní trestov, aby ich usmernil k vedeniu riadneho života.

Zákonný je aj výrok o náhrade škody, keď súd prvého stupňa uložil obžalovaným povinnosť nahradiť škodu, ktorú spôsobili svojou trestnou činnosťou poškodenej strane, hlavne vo forme nákladov na pohreb a pochovanie nebohého poškodeného, pritom poškodená strana si uplatnila svoje nároky riadne a včas a o opodstatnenosti týchto nárokov ani u odvolacieho súdu nevznikli žiadne pochybnosti.

Z uvedených dôvodov krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovkej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.